

சயாம் மரண ரயில் – பேருழியின் நினைவுத்தொழிற்சாலை (நினைவுச்சின்னம் நாவலும் புலம்பெயர் அவலமும் குறித்த ஆய்வு)

தெ.வெற்றிச்செல்வன் / Vetri Selvan*

அயலகத் தமிழியல் துறை / Department of Diasporic Tamil Studies

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் / Tamil University, Tanjour

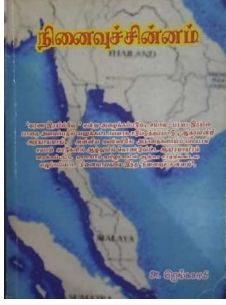
vetripoet@gmail.com

Manuscript received 31 March 2021

Manuscript accepted 5 June 2021

*Corresponding author

முன்னுரை

ஐரோப்பியர் காலனிய ஆதிக்கத்துக்குள் ஆசியாவைக் கொண்டுவந்தபோது, அதன் மரபான பயிர்த்தொழில், உணவுப்பயிர்த் தொழிலாக இருந்தது. இதைப் பணப்பயிர்த் தொழிலாக மாற்றி, இயற்கைக்கு முரணான வகையில், வனவிலங்குகளுக்கும் மூலிகைகளுக்கும் அழிமானம் உண்டாக்கி, மலைவாசிகள்-வனவாசிகளின் வாழ்வாதாரம் சிதைத்து, எஸ்டேட் வாழ்க்கை எனும் செயற்கை வாழ்வுமுறை உருவாக்கப்பட்டது. நினைவுச்சின்னம் நாவல், சயாம் மரண ரயில் வாழ்வனுபவத்தை எவ்வாறு புலப்படுத்துகின்றது என்பதை ஆய்வதே, இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். விளக்கமுறை மற்றும் ஒப்பாய்வுமுறைத் திறனாய்வு முறையிலும் வரலாற்று அணுகு முறையிலும் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

புலம்பெயர்வு – இடித்தல் ஈர்த்தல் காரணிகள்

நாட்டில் அக்காலத்தில் பஞ்சத்தில் அடிபட்டோர் சாதி இழிவுக்கு ஆளானோர், குற்ற நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டு மறைந்து வாழ்ந்தோர், போன்றோரைக் காலனியப் பொருளாதாரம் நெம்பித் தள்ளியது. 18-19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இலங்கை-மலையகம், மலேசியா, சிங்கப்பூர், பர்மா, தாய்லாந்து, இந்தோனேசியா, கம்போடியா, ஜாவா, சுமத்திரா, மொரீசியஸ், ரியூனியன், டிரினிடாட், தென்ஆப்பிரிக்கா போன்ற பல நாடுகளுக்குச் சென்ற தமிழர் புலம்பெயர்வு இத்தகு வகையினது.

புலம்பெயர்ந்த இடத்திலிருந்தும் புலம்பெயர்தல்

காலனி ஆதிக்க நெருக்கடி முற்றிய உச்சத்தில் உலகப்போர்கள் நடந்தன. ஏகாதிபத்தியப் போட்டி உருப்பெருக்கம் அடைந்தது. முதலில் ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்தியத்தின் தோட்டத்தொழிலுக்குத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து மலேசியா உள்ளிட்ட பல்வேறு நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்து செல்ல வேண்டிய தேவை தமிழர்களுக்குத் தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது. ஜப்பான், ஆங்கிலேயருக்கெதிரான நாடுபிடிக்கும் போரில், சயாம் ரயில்பாதை அமைப்பதைப் போர்த்தந்திரமாக்க கையாண்டது. தோட்டத் தொழிலுக்காகப் புலம் பெயர்ந்த இடத்திலிருந்து சயாம் மரண ரயில் பாதை அமைக்கும் பணிக்கு வலுக்கட்டாயமாக தமிழர்கள் புலம்பெயர்ப்பிக்கப்பட்டனர். மறுபடி மறுபடி நேர்ந்த கட்டாயமான புலம்பெயர்வுகளால் தமிழ் மக்களுக்கு வாய்த்த அவலம் சொல்லிமாளாதது. இந்தப் பணியில் ஜப்பானிய ஏகாதிபத்தியம், சிறுபான்மையாக ஐரோப்பியரையும், சீனர்களையும், பர்மியர்களையும், சயாமியர்களையும், பெரும்பான்மை ஆக தமிழர்களையும் வதைத்தது. இந்த வரலாற்றை துயர வரலாறாக-நினைவுச் சின்னமாக காட்சிப்படுத்துகிறது, அ.ரெங்கசாமி (மலேசியா) எழுதிய 'நினைவுச்சின்னம்' புதினம். மேற்கிளம்பி எழுச்சியுற முடியாத சனாதனச் சகதிக்குள்ளும், மூடநம்பிக்கைப் புதைகுழிகளிலும், அதீத தனிநபர் வழிபாட்டுத் திருப்பலியிலும், சரியான தலைமையற்ற நிலை,முனைமழுங்கிய போர்க்குணம் எனப்பல காரணிகள் கிளைத்துச்செல்லும் கீழிருத்தப் பட்ட தமிழ்ச்சமூகத்தை பேருழியின்

நினைவுத்தொழிற்சாலை என்று வருணிக்கப்படும் வகையில் ஆதங்கத்தோடு எடுத்துக்காட்டும் முறை துலக்கமாக வெளிப்படுகிறது, நினைவுச்சின்னம் நாவலில்.

மொழிநடையும் கதையாக்கமும்

தமிழ்ச்சமூகம் நினைவில் சுமந்துசென்ற தமிழகத்தின் பலவட்டார மொழிப் புழங்காற்றல், மலேசியா வந்தபின் தமிழில் கலந்த மலாய்-சீனச் சொற்கள், பின்பு ஜப்பானியக் கொடுங்கோலர் வழி பெற்ற சில ஜப்பானியச் சொற்கள், பர்மா, தாய்லாந்து மொழித்தாக்கம் இவற்றைக்கொண்ட ஒரு மொழிநடை இப்புதினத்தில் தவிர்க்க முடியாதுதான். பஞ்சத்துக்கு ஆண்டியும் பரம்பரை ஆண்டியுமாக தமிழ்மக்கள் பயணம் சயாம் மரண ரயில்பாதையை அமைத்த கதையும் மனிதவளத்தை முழுவதும் இழந்துநின்ற கதையும்தான் இப்புதினம்.

“1943-ஆம் ஆண்டு சனவரித்திங்கள் ஒருநாள் அந்தியில் கோலாலம்பூர் இரயில் வண்டிநிலையத்தில் இந்தியப் பாட்டாளிகளின் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது.” (அ.ரெங்கசாமி,நினைவுச்சின்னம்,பக்-1)என்று தொடங்குகிற புதினம், பெண்டு பிள்ளைகள் கதறக்கதற பிரிந்து வந்த குடும்பத் தலைவர்களும், பெற்றவர்களை அநாதைகளாக்கிவிட்டு வந்திருந்த பிள்ளைகளும் சூழ, பழைய சஞ்சிக்கூலி வாழ்க்கை நினைவுகளோடும் என்ன நடக்குமோ எனும் தவிப்போடும் பழைய தோட்ட வாழ்வின் கங்காணிகளின் இடத்தில் இப்போதைய குருத்தோக்களின் (குருத்தோ என்றால் ஜப்பானிய மொழியில் கங்காணி) அட்டுழியங்களும் ஆடுமாடுகளைவிடக் கேவலமான முறையில் கூட்டல் வண்டியில் தண்டவாளக் கட்டைகளுக்கிடையில் அள்ளிபோடப்பட்டு அரைவயிற்றுக் கால்வயிற்றுக் கஞ்சிகுடித்து-அவசர ஆத்திரத்துக்கு உபாதைகளைக் கழிக்க முடியாதபடி மலசலத்துக்குப் பக்கத்திலேயே உண்டு உயிர்த்து வழியிலேயே நோயில்-விடிக்கடிகளில்-சாலைபோட பாறைகளை வெடிவைத்துத் தகர்க்கையில் என, மரணத்தின் பலவிதங்களை எதிர்கொண்டு, அப்படி மாண்டவர்களை அடக்கம் செய்யக் கூட வழியின்றி...அப்படி அப்படியே போட்டுவிட்டு...வேலைத்தளத்தில் கைகால் முடமாகும்போது, மயக்கமருந்தோ மருத்துவ சிகிச்சையோ இன்றி மரம் அறுக்கும் இரம்பம் கொண்டு முறிந்த-அழுகிய கால்களை அறுத்து...இப்படிப் பதிவாகும் பல சித்திரவதைகள் விவரணைக்கு அப்பாற்பட்டவை.

தோட்டப்பணிகள் குறைக்கப்பட்டு ஏற்கனவே வறுமை நிலையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழர்களுக்குச் சயாம் பர்மாவில் மூன்றுமாதம் மட்டுமே வேலை-ஒரு டாலர் சம்பளம் , தங்குமிடம், உணவு, மருத்துவம் இவை இலவசம் என ஏராளமான பொய்ப் பிரச்சாரங்களுடன் தமிழர்கள் சயாம் பர்மா பாதை போடப்பட்டால் எளிதாக சயாம் வழியே இந்தியா போய்விடலாம் என்ற ஆசையும் பரப்பப்பட்டது.

மரணத்திற்கான பயணம்?

“ஜப்பானியர்களின் கூற்றினையும் இடைத்தரகர்களின் பேச்சினையும் உண்மையென நம்பி, ஆசையோடு சயாமிற்கும் பர்மாவிற்கும் பல்லாயிரம் தமிழர்கள் சென்றார்கள். தோட்டப்புற மக்களின் நம்பகத்தன்மையினையும் அறியாமையினையும் பயன்படுத்திக்கொண்டனர், ஜப்பானியரும் இடைத்தரகரும். இடைத்தரகர்களுக்கு தலைக் கணக்குக் கூலி கொடுக்கப்பட்டது. ஓர் ஆளுக்கு ஒரு டாலர் கொடுக்கப்பட்டதாகப் பெரியவர்கள் சொல்கின்றனர். தன்னலத்திற்காக தன்னினத்தாரைப் பலிகடா ஆக்கியவர்கள் இவர்கள்.” என்று எழுதுகிறார், ‘சயாம் மரண ரயில்’ நூலில் அருண்.

இராணுவ வண்டிகளில் குடும்பத்துக்கு ஒருவர் என்று கட்டாயப்படுத்துவதும், பிள்ளைகளை அனுப்ப மனமின்றி தந்தையும், கணவனை மட்டும் அனுப்ப மனமின்றி மனைவியும் சென்றதும், வீட்டில் பெரியவர்கள் இல்லாதபோது சிறுவர்களைப் பிடித்துவந்து கூரையில்லாத தொடர்வண்டிகளில் ஏற்றி, கொண்டு சென்றதும், அப்பணிகளின்போது புலியடித்து இறந்தவர்கள், காட்டுயானை மிதித்து இறந்தவர்கள், பாம்பு கொத்தி மாண்டவர்கள், தேள்கொட்டி உயிர் துறந்தவர்கள், பாறைவெடித்துச் சிதறியதால் இறந்தவர்கள், கரும்பணியால் சுமந்த தண்டவாளக் கட்டைகள் மற்றும் மண்ணின் கனத்தால் இறந்தவர்கள், கால் இடறி பெரும்பள்ளத்தில் விழுந்தவர்கள், மழைக்குளிருக்கு

உயிர்கொடுத்தவர்கள், தப்பியோடும்போது துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டு இறந்தவர்கள், குடும்பத்தாரைப் பிரிந்த ஏக்கத்தில் இறந்தவர்கள், ஜப்பானியர் கொடுமைகளைத் தாங்கவியலாமல் தற்கொலை செய்துகொண்டவர்கள் எனப் பல்வேறு காரணங்களால் தொழிலாளர் இறந்தனர். சற்றேறத்தாழ 70-80 விழுக்காட்டுத் தொழிலாளர்கள் இறந்திருக்கலாம். அதிலும் மலேரியா, பெறிபெறி, காலரா, வாந்திபேதி, பெல்லக்ரா, ஒடிமா, வயிற்றுப்புண் போன்ற நோய்களால் பல்லாயிரம் தொழிலாளர்கள் மரணமுற்றார்கள். என்று வரலாற்றாசிரியர் அருண் கூறியுள்ளதை நினைவுச்சின்னம் புதினம் இலக்கிய நடையில் உருக்கமாகப் பதிவுசெய்கிறது.

அத்துடன் அங்கு வழக்கத்திலிருந்த தண்டனைகள் பற்றி ஜப்பானிய அதிகாரி சொன்னதைத் தமிழன் ஒருவன் மொழிபெயர்த்துச் சொன்னதாக புதினத்தில் இடம்பெறுகிற தகவலொன்று அதிரவைக்கிறது. “தலையை வெட்டுறது. காலைக் கையை வெட்டுறது, முள்ளு மரத்துல கட்டிவச்ச சாகும்வரை அடிக்கிறது, காட்டு மரத்தைத் தூக்கிவச்சிகிட்டு வெயிலுலே நிக்கிறது. இப்படிப் பலவிதமான தண்டனைங்க இருக்கு. அதனாலே நீங்க எல்லாம் கவனமா இருந்துக்கணும்.” (அ.ரெங்கசாமி, நினைவுச்சின்னம் பக்-147) தமிழ்ப் பெண்கள் பலரும் ஜப்பானிய அதிகாரிகளுக்கு இரயாக்கப்பட்டனர். அவர்களின் கேளிக்கைப் பொழுதுபோக்கிற்காக நிர்வாண நடனமாடக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர் என, பின்னர் நடந்த விசாரணைகளில் சாட்சியங்கள் கூறப்பட்டிருப்பதை சயாம் மரண இரயில் பதிவுசெய்கிறது.

நேதாஜி வந்து மரண ரயில் தொழிலாளிகளைச் சந்திப்பதுபோல புதினத்தில் இடம் பெறும் காட்சியில் முதியவர் ஒருவர் நேதாஜியிடம் இவ்வாறு பேசுகிறார்: “இங்கே நீங்க இப்பதான் வந்திருக்கிறீங்க. ஆரம்பக் காலத்தில் வந்திருந்தால், இங்க நம்ம சனங்க பட்டப்பாட்டப் பார்த்து நீங்களே ரத்தக்கண்ணீரு வடிச்சிருப்பீங்க. நம்மையெல்லாம் ஒரு மனுசனா மதிக்காம, மாட்ட அடிக்கிற மாதிரி அடிச்சிக் கொன்னானுங்க. புழப்புழுத்த சோத்தத் தின்ன வச்சானுங்க. நோய்வந்தால் அடிபட்டால் ஒரு வைத்தியமும் இல்ல. ஓய்வு இல்ல. இப்படி கொடுமைப்படுத்தினதாலே நம்ம சனங்க, லட்சலட்சமா இந்தக் கம்பிச்சடக்குல செத்துக்கிடக்குறாங்க. நீங்க இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் வாங்கப் போறதா சொல்றீங்க. முதலிலே இங்க எங்களுக்கு இந்தக் கொடுமையிலிருந்து சுதந்திரம் வாங்கிக்குடுங்க.” (அ.ரெங்கசாமி, நினைவுச்சின்னம் பக்-460) கண்ணீர் பெருக ஒரு கையை இழந்த ஒருவர் ஒற்றைக் கையைத் தூக்கிக்காட்டினார்.

அதோடு இன்னொரு அதிர்ச்சி “இங்க வந்து பேசிட்டுப்போனவரு சத்தியமா நம்ம தலைவரு நேத்தாஜி இல்லிங்க. இந்தக் கட்டப்பயல்க யாரோ ஒருத்தருக்கு வேசம் போட்டுக் கொண்டுவந்து காட்டி சனங்களை ஏமாத்திப்புட்டானுங்க”. (அ.ரெங்கசாமி, நினைவுச் சின்னம் பக்- 462) என்று ஒருவர் சொல்வதில் வெளிப்படுகிறது.

ரிச்சர்டு ஃபிளானகன் எழுதிய The Narrow Road to the Deep North நாவல் புக்கர் பரிசு பெற்றபோது, அதன் கருப்பொருள் எனக்கு அதிசயமாகத் தோன்றவில்லை. அதே கொடுங்கோன்மையைத் தமிழ்ச்சமூகம் அனுபவித்த வரலாறு, நம் தமிழிலும் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பே நினைவுச்சின்னம் நாவலில் (2005) பதிவான செய்தி, தமிழகக் கல்விப்புலத்திலும், படைப்புத்தளத்திலும் பரவலாக அறிமுகமாகி இருக்கவில்லையே என்பதுதான் ஆதங்கமாக இருந்தது. ஃபிளானகன் நாவல் மேற்குலகத்தைக் கவர்ந்ததற்கும் அதே கதைக்கருவைக் கொண்ட தமிழ்ப்புதினம் நினைவுச்சின்னம் கவனம் பெறாமல் போனதற்கும் தமிழ்ப் படைப்புகள் பிறமொழிச் சூழலில் புழங்காமையைத்தான் காரணம் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

முடிவுரை

கடைசியில் யுத்த முடிவு, சாலூரிலிருந்து சக்கையாக மீளும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் எச்சம், பேருழியின் நினைவுத் தொழிற்சாலையில் இழந்த வாழ்வை அசைபோடுவதாகவும் மிச்சமிருக்கும் வாழ்வை வாழ விரைவதாகவும் முடிகிறது. சரியான தரவுகளையும் புள்ளிவிவரங்களையும் காட்டி, சயாம் மரணரயில் பாதை போடப்போய் உயிரிழந்தோரின் வாரிசுகளுக்கும், ஆறாத இரணங்களுடன் வாழ்ந்து வருவோருக்கும் உரிய நிவாரணத்தைப் பெற்றனர், சீனர்கள். ஆனால் மனசாட்சியை உலுக்கும் இந்த மனித உரிமை மீறல் போதுமான இழப்பீடுகளையோ நீதியையோ பெறமுடியாதபடி தமிழ்ச்சமூகத்துக்கே

சயாம் மரண ரயில்—தெ.வெற்றிச்செல்வன்

உரிய சரியான தலைமையின்மை, வரலாற்று ஆவணமின்மைகளால் இருட்டில் தள்ளப்பட்ட அவலம் நினைவுச்சின்னமாக நின்றுகொண்டிருக்கிறது.

உசாத்துணை

அருண். சீ. (2008). *சயாம் மரண ரயில் - மறக்கப்பட்ட வரலாற்றின் உயிர்ப்பு*. கோலாலம்பூர்: விசால் அச்சகம்.

ரெங்கசாமி. அ. (2005). *நினைவுச்சின்னம்*. சிலாங்கூர்: பிந்தாங் அச்சகம்.

Flangan, R. (2013). *The Narrow Road to the Deep North*. Australia: Vintage.